

Història d'un senglar

(O ALGUNA COSA DE RICARD)

De **Gabriel Calderón** amb **Joan Carreras**

temporada
alta → **GR&C** | Festival
de Barcelona

Posar títols sempre comporta la dificultat d'haver de presentar i de resumir al mateix temps. S'espera, se suposa, que el títol doni alguna informació útil sobre allò que es veurà. És la primera informació del contracte que l'espectador estableix amb l'espectacle, per això és normal pretendre que hi hagi certa veracitat en aquesta il·lusió, sense voler generar falses expectatives i alhora sense rebaixar el valor del conveni. Aquesta "Història d'un senglar" té també alguna cosa de Ricard III, i aquesta "alguna cosa de Ricard" és també la història d'un animal. Un animal polític, un animal teatral, un animal humà.

Al mateix temps, dialogar amb un clàssic implica buscar les paraules, les idees i les situacions contemporànies que trobin el seu eco, que ressonin i que s'acoblin en un diàleg harmònic amb aquells signes escrits segles enrere. Per això sempre s'imposa una teoria de la retallada, ja que ens veiem obligats a escollir allò que sentim que ens és útil i descartar allò que no sembla oportú. Es proposa una edició que conforma una equació en la qual els ulls contemporanis han de poder-hi operar o, com a mínim, sentir-se atrets i entusiasmats pel problema que plantegen els seus moviments. Entusiasme, aquesta és la paraula. Entusiasme, que vol dir "tenir els déus a dins". Potser l'entusiasme és el que descriu millor la meua voluntat, tant en el moment d'escriure com també el que busco i espero que passi a qui llegeix, dirigeix, actua o veu un dels meus textos. Busco amb supèrbia la possibilitat d'insuflar el sentiment enganyós que podem amb tot i que tot ho volem i que tot és possible. Almenys, alguna vegada, de tant en tant, obligar-me a mi mateix a veure més enllà de les obligacions ordinàries, de somiar impossibles que superin el simple treball, el beneplàcit dels altres, la felicitació de qui estimem. Tenir els déus a dins, ànsies de poder, somni d'Ícar, ambició injusta que com a mínim ens tregui del fang diari dels objectius quotidians. Tanta prepotència, tanta altivesa, tant de despropòsit per justificar aquesta exagerada proposta de repensar un possible Ricard III a través del mitjà que millor conec, el mitjà al qual pertanyo: el teatre. Aquestes són les idees que van animar-me a sobreactuar la meua escriptura, a proposar als altres i a mi mateix l'aventura desmesurada de creure que mereixem el poder i que l'hem d'aconseguir, com Ricard, com un senglar, de manera brutal i salvatge sobre l'escenari.

Alguna cosa de tot això... alguna cosa... mossegueu...

Gabriel Calderón

Fitxa artística

Text i direcció: **Gabriel Calderón**

Traducció: **Joan Sellent**

Intèrprets: **Joan Carreras**

Escenografia: **Laura Clos**

Vestuari: **Sergi Corbera**

Ajudant de vestuari i caracterització: **Núria Llunell**

Il·luminació: **Ganecha Gil**

Espai sonor: **Ramón Ciércoles**

Fotografia: **Felipe Mena**

Ajudant de direcció: **Olivia Basora**

Construcció d'escenografia: **Taller Jorba Miró**

Ajudant d'escenografia en pràctiques: **Marta Calderón**

Cap tècnic: **Pere Capell**

Direcció de producció: **Josep Domenech**

Cap de producció: **Clàudia Flores**

Producció executiva: **Luz Ferrero**

Distribució i comunicació: **Bitò**

Producció: **Temporada Alta 2020 i Grec 2020.**

Festival de Barcelona

Agraïments: **Emili Agustí**

Estrena: **4 i 5 de desembre al Teatre de Salt en el marc de Temporada Alta 2020**

Durada: **1 h i 10 min**

Una producció de:

temporada
alta → **GR&C** | Festival
de Barcelona